

Sygn. akt. IV Ka 301/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla - sprawozdawca

Sędziowie SO Piotr Kupcewicz

SO Adam Sygit

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale Andrzeja Chmieleckiego- prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 roku

sprawy **R. W.**

oskarżonego z art. 178a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 3 lutego 2014 roku sygn. akt II K 717/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 73§1 kk w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora; utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

IV Ka 301/14

UZASADNIENIE

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była apelacja prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z 3 lutego 2014 r. (sygn. akt II K 717/13) dot. oskarżonego **R. W.**, skazanego z art. 178a § 4 k.k., w której podniesiono zarzut obrazu przepisu art. 387 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nieorzeczenie wobec oskarżonego dozoru kuratora, podczas gdy wniosek oskarżonego, zaaprobowany przez prokuratora na rozprawie, obejmował także to rozstrzygnięcie.

Prokurator (modyfikując wniosek apelacyjny na rozprawie odwoławczej) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie.

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Rację ma prokurator wywodząc, iż Sąd Rejonowy, orzekając w powyższy sposób, wykroczył poza dopuszczalne ramy określone treścią „konsensusu” osiągniętego przez prokuratora i oskarżonego na rozprawie (k. 48v), a które to

porozumienie uprawniało sąd do wydania wyroku w tym właśnie trybie, a więc bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Wystąpienie z takowym wnioskiem uzależnione jest od zaistnienia szeregu warunków przewidzianych treścią cyt. przepisu ustawy, w tym m.in. od wniosku oskarżonego o wydanie wyroku o określonej, uzgodnionej z prokuratorem treści, odnośnie **wszystkich** jego rozstrzygnięć. Ów wyraził zgodę na zapadnięcie takowego orzeczenia, na warunkach zaproponowanych przez siebie i w konsekwencji **zaaprobowanych** przez oskarżyciela publicznego. Tymczasem, sąd pierwszej instancji w tym zakresie orzekł w sposób opisany w części dyspozytywnej wyroku, nie orzekając odnośnie owego środka probacyjnego, i łamiąc w ten sposób warunki owego, ostatecznego i wiążącego strony uzgodnienia.

W doktrynie i judykaturze słusznie podnosi się, że sąd rozpoznający sprawę w takiej sytuacji procesowej nie ma możliwości samodzielnego modyfikowania zakresu odpowiedzialności oskarżonego. Wniosek stron w takiej sytuacji oczywiście nie jest wiążący dla sądu, który może go uwzględnić lub też prowadzić postępowanie dowodowe. Sąd nie może przy tym uwzględnić uzgodnionego stanowiska stron częściowo, w innym aniżeli to ustalono zakresie. Sąd nie może, więc wymierzyć oskarżonemu innej kary (lub środka karnego) stanowiącej przedmiot uprzedniego uzgodnienia.

W konsekwencji, zatem uznać należało, że w realiach niniejszej sprawy, organ a quo orzekając w przedstawiony sposób i łamiąc w ten sposób warunki owej „umowy”, naruszył przepisy postępowania, które w sposób oczywisty miały wpływ na treść zapadłego wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.).

Równocześnie zaś, z uwagi na fakt uzgodnienia na rozprawie odwoławczej stanowisk stron w zakresie i w kierunku pożądanym także przez oskarżonego, uznać należało, że istnieją podstawy do uwzględnienia wniosków stron i wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym, poprzez oddanie oskarżonego w okresie próby, na podstawie przepisu art. 73 § 1 k.k., pod dozór kuratora.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym orzeczono po myśli art. 634 w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., ze względów słuszności, albowiem do wywołania postępowania odwoławczego doszło nie z winy oskarżonego.